

Op 28 augustus jongstleden verloren wij Rob du Bois. Hij werd 79 jaar.

Wie was Rob? Er zijn mensen in deze zaal die hem langer en beter gekend hebben dan ik. Maar Rob du Bois was iemand met een bijzondere persoonlijkheid en een grote uitstraling. Daarom kan ook iemand die hem minder van nabij gekend heeft, pogen iets over hem te zeggen.

De eerste eigenschap die voor de geest komt als men zich hem herinnert is zijn jovialiteit. Jovialiteit kan een oppervlakkige eigenschap zijn. Dat was het niet bij Rob du Bois. Bij hem was het jovialiteit met diepgang. Zijn huis stond altijd open: dat verbaast niet als je hem kende, en ook niet dat hij een uitgebreide vriendenkring had. Maar mijn mond viel open toen ik las - in het prachtige In Memoriam dat Jaap Spoor voor AMI heeft geschreven, en waaruit ik heb mogen putten – dat gastvrijheid bij Rob ook maanden of zelfs jaren kon duren, bijvoorbeeld voor Roemeense refugiés ten tijde van de dictatuur van Ceausescu. Dat dwing diep respect af, want ook al is het prachtig en verrijkend om gasten te hebben, bij zo een lange tijd is het bijna onvermijdelijk dat er ook momenten zijn die minder plezierig of zelfs belastend zijn. De bewondering strekt zich daarom ook uit tot Cent en de kinderen.

Joviaal en belangstellend naar anderen bleef Rob ook toen het hem persoonlijk minder goed ging. In de laatste tien jaar werd hij geplaagd door problemen met zijn gezondheid. Tien jaar geleden overleefde hij zes zware hartoperaties, wat een wonder mag heten, maar daarna begon onder meer zijn gezichtsvermogen hem in de steek te laten. Toch bleef hij zijn opwachting maken onder meer bij onze VVA, en het bleef onverminderd een plezier om hem te spreken bij de borrel. Hij sprak relativerend maar open over zijn problemen, doch hield tegelijkertijd zijn interesse in de wereld, de mensen en het auteursrecht om hem heen.

Naast deze menselijke gaven was Rob met grote andere talenten begiftigd. Op de eerste plaats was hij componist; daarmee hadden we bij de VVA in ons midden wat we méér in ons midden zouden moeten hebben, een kunstenaar. Ik ontleen opnieuw aan Jaap Spoor dat Wikipedia 130 werken van hem vermeldt, waaronder orkestwerken, piano- en vioolconcerten en een breed scala aan kamermuziek.

En daarnaast was hij natuurlijk lid van de kring van auteursrechtjuristen. Rob heeft het auteursrecht in talloze functies gediend. Hij was jurist bij BUMA/STEMRA en maakte deel uit van de juridische commissie van de CISAC; bestuurslid en vervolgens erelid van de VvA en de ALAI; plaatsvervangend voorzitter van de Vaste Commissie Plagiaat van BUMA/STEMRA.

Rob was niet alleen van het auteursrecht, maar vóór het auteursrecht. In die keuze, en in haar verwoording, was hij helder en sterk. Maar bovenal deed hij dat altijd met beminnelijkheid en beschaving. Hij behoorde tot een generatie die deze kunst beter verstond dan de huidige. Niet alleen standpunten zijn tegenwoordig veelal verhard, maar ook de wijze om ze te brengen. Het is moeilijk om op dit moment iemand te verliezen die zo voortreffelijk kon tonen hoe het ook anders kan, zonder afbreuk te doen aan de boodschap.

Het verlies van iemand als Rob brengt op de eerste plaats onvermijdelijk verdriet met zich mee. Maar daarnaast mag men ook dankbaarheid voelen; en vreugde bij het gedenken van de bijzondere mens die hij was.